

18 Ocak 2019 Cuma Hutbesi

Huzur-i Enver kelimeyi şehadet ve Fatiha suresinden sonra şöyle dedi: Bugün ben Hz. Amir bin Fuhayra'dan bahsedeceğim. Onun lakabı Ebu Amr idi. Azd kabilesindendi ve Hz. Aişe'nin üvey erkek kardeşi Tufeyl bin Abdullah'ın kölesi idi. Kendisi Afrikalı bir köle idi. Hz. Resulullah'ın (sav) dar-ı Erkam'a gitmesinden önce İslam'ı kabul etmişti ve Hz. Ebubekir'in keçilerini otlatırdı. İslam'a girdikten sonra kafirler tarafından kendisine büyük eziyetler yapıldı. Sonra Hz. Ebubekir onu satın alıp azat etti. Medine'ye hicret esnasında Hz. Resulullah (sav) ve Hz. Ebubekir (ra) Sevr mağarasında iken o, Hz. Ebubekir'in keçilerini otlatıyordu. Hz. Ebubekir ona, keçileri yanlarına getirmesini emretmişti. Kendisi bütün gün keçileri otlatır, akşamları da keçileri alıp Sevr mağarasının yakınına götürürdü ve her ikisi bizzat keçilerinin sütünü sağırlardı.

Hz. Abdullah bin Ebubekir onların, yani Hz. Resulullah (sav) ve Hz. Ebubekir'in (ra) yanına gittiğinde, ayak izlerini yok etmek için Hz. Amir bin Fuhayra onun arkası sıra giderdi. Hz. Resulullah (sav) ve Hz. Ebubekir (ra) Sevr mağarasından çıkıp Medine'ye doğru yola çıktıklarında, Hz. Amir bin Fuhayra da onlarla birlikte hicret etti. Hz. Ebubekir onu kendi arkasına oturmuştu. O zaman onlara yol göstericilik yapan, Benü Edil kabilesinden bir müşrik şahıs idi. Hz. Amir bin Fuhayra Bedir ve Uhud savaşlarına katılmıştı ve Birr-i Mauna vakiasında kırk yaşındayken şehit oldu. Kendilerine Allah yolunda eziyet edilen yedi köleyi Hz. Ebubekir (ra) hicretten önce azat ettirmişti. Bunlara Hz. Bilal ve Hz. Amir bin Fuhayra da dahildi.

Hz. Aişe (ra) hicret olayını şöyle beyan eder: Birgün biz evimizde oturuyorduk. Birisi, Hz. Ebubekir'e dedi ki, Hz. Resulullah (sav) başına örtü örtmüş geliyor. Bu esnada Peygamber Efendimiz (sav) ulaştı ve içeri girmek için izin istedi. Hz. Ebubekir (ra) buyur etti ve kendisi içeri girdi. Hz. Resulullah (sav), bana hicret etme izni geldi, buyurdu. Hz. Ebubekir (ra), Ya Resulallah! Annem babam size kurban olsun, beni de yanınızda götürün deyince, Peygamber

Efendimiz (sav), evet sen de benimle gel, buyurdu. Hz. Ebubekir tekrar, annem babam size kurban olsun, dedi ve ilave etti: Eğer beraber gideceksek benim iki binek devemden birini alınız. Hz. Resulüllah (sav) kıymetini ödeyerek alacağım., buyurdu. Hz. Aişe (ra) diyor ki, nitekim biz hızlıca ikisinin eşyalarını hazırladık ve onlar için yol azığı hazırlayıp çantaya koyduk. Hz. Ebubekir'in kızı Hz. Esmâ, bel kuşağından bir parça kumaş kesti ve onunla çantanın ağzını bağladı. Bu yüzden onun adı Zat-ün Nitak (kuşak sahibi) oldu. Daha sonra Hz. Resulüllah (sav) ve Hz. Ebubekir (ra) Sevr mağarasına vardılar ve orada üç gün saklandılar. Hz. Abdullah bin Ebubekir onların yanına gidip geceyi geçirir ve sonra alaca karanlıkta geri dönerdi ve sanki Mekke'de geceyi geçirmiş gibi Mekke'de Kureyş ile birlikte sabahlardı. Hz. Resulüllah (sav) ve Hz. Ebubekir (ra), Benü Edil kabilesinden bir şahsı, yolu göstermesi için ücret karşılığı yanlarına almışlardı. O, yolu göstermek konusunda uzmandı ve kafir Kureyşin dininden idi. Peygamber Efendimiz de Hz. Ebubekir de ona itibar ederek kendi binek develerini ona teslim ettiler ve üç gün sonra sabahleyin develeri alıp Sevr mağarasına geleceğine dair söz aldılar. Amir bin Fuhayra ve rehber onlarla beraber gitti ve üçünü denizin kenarındaki yola getirip gitti.

Suraka bin Malik bin Cevşem şöyle anlatırdı: Kureyşli kafirlerin elçisi bizim yanımıza geldi. Resulüllah (sav) ve Ebubekir'i (ra) öldürecek yahut yakalayacak olana diyet ödeneceğini bildirdi. Bu esnada ben kendi kavmim Beni Medlec'in bir toplantısında oturuyordum ki bir adam geldi ve şöyle dedi: Süraka! Ben şimdi denizin kenarında bazı izler gördüm, zannediyorum ki bu izler Muhammed'in (sav) ve yanındakinin izleridir. Ben bir müddet sonra kalktım ve eve gittim ve hizmetçime atımı çıkarmasını söyledim. Atı dörtnala koşturarak Hz. Resulüllah'ın (sav) yakınına ulaştığımda atım öyle bir tökezledi ki ben düştüm. Kalktım ve sadağımdan ok çıkarıp, onlara zarar verip veremeyeceğime dair fal baktım, fal benim aleyhimde çıktı. Ben tekrar atıma bindim ve falın aksine davrandım. At beni dörtnala götürüyordu ve o kadar yaklaştım ki Hz. Resulüllah'ın (sav) Kuran okuduğunu duydum. Hz. Resulüllah (sav) oraya buraya bakmıyordu fakat Hz. Ebubekir (ra) dönüp dönüp bakıyordu. Atımın ön ayakları dizlerine kadar yere gömüldü ve ben düştüm. Yeniden ok çıkarıp fala baktım, yine hoşlanmadığım aynı netice çıktı, yani onları yakalayamayacağım anlaşılıyordu. O zaman ben, siz güvendesiniz diye seslenince onlar durdular. Onlara ulaşmakta engel çıktığını görünce kalbimde, Resulüllah'ın (sav) konuşması kesinlikle çok üstündür, düşüncesi doğdu. Hz. Resulüllah'a (sav), kafirlerin bütün kötü emellerini tafsilatıyla anlattım. Hz. Resulüllah (sav), bizim yolculuğumuzun durumunu gizli tut, dedi. Ben, Hz. Resulüllah'tan (sav), güven içinde olacağıma dair bir yazı yazmasını rica ettim. Peygamber Efendimiz (sav), Amir bin Fuhayra'ya, bir yazı yaz ver buyurdu. O, bir deri parçasına yazdı. Ondandı sonra Hz. Resulüllah (sav) yola revan oldu.

Medine'de Müslümanlar, Peygamber Efendimizin Mekke'den çıktığını duymuşlardı. Bu yüzden onlar her sabah Hurre meydanına kadar gider ve öğle sıcağından dolayı geri dönünceye kadar orada kendisini beklerlerdi. Birgün bir Yahudi, bakmak için evinin üstüne çıktığında Hz. Resulüllah ve yanındakileri gördü. Yahudi dayanamadı ve gayri ihtiyari yüksek sesle, Ey Araplar! Yani Medineliler, bu sizin beklemekte olduğunuz liderinizdir, diye bağırdı. Bunu duyar duymaz Müslümanlar Hurre meydanında Hz. Resulüllah'ı (sav) karşıladılar. Kendisi onları da alarak sağ tarafa döndü ve Benü Amr bin Avf'ın mahallesinde onlarla birlikte indi. O gün

pazartesi ve Rebiülevvel ayı idi. Hz. Resulüllah (sav) Benü Amr bin Avf'ın mahallesinde on geceden biraz fazla kaldı ve cami yapıldı. O caminin temeli takva üzerine kurulu ve Hz. Resulüllah (sav) orada namaz kıldı.

Daha sonra kendisi devesine bindi, diğerleri de kendisiyle beraber yaya yürümeye başladılar. O deve Medine'de, şimdi Mescidi-i Nebevi'nin olduğu yerde durdu. O günlerde orada birkaç Müslüman namaz kılardı ve orası Suheyl ve Sehl'in hurmalarının kurutulduğu yerdi. Hz. Resulüllah (sav) o iki genci çağırdı ve cami yapmak için o arsanın fiyatını sordu. Onlar, Ya Resulallah! Biz burayı bedava veriyoruz, dediler. Peygamber Efendimiz, bedava almayı reddetti ve onlardan satın aldı, sonra oraya cami yapıldı. Caminin yapımı için Hz. Resulüllah (sav) tuğla taşımaya başladı. Tuğlaları taşırken şöyle diyordu:

Ey Allah'ım! Asıl sevap ahiret sevabıdır, bu yüzden Ensar ve Muhacirlere rahmet et.

Hz. Muslih Mevud (ra) hicret olayını kendi tarzıyla şöyle beyan eder: Mekkeliler Hz. Resulüllah'ı (sav) bulmakta başarısız olunca, kim Muhammed'i (sav) veya Ebubekir'i (ra) ölü ya da diri geri getirirse ona yüz deve ödül verilecek, diye ilan ettiler ve bu haber Mekke'nin etrafındaki kabilelere de gönderildi. Nitekim bedevi bir reis olan Suraka bin Malik ödül hırsıyla Peygamber Efendimizin (sav) peşine düştü. Araya araya Medine yolunda onlara yetişti, iki deveyi ve binicilerini görüp, Muhammed (sav) ve arkadaşı olduğunu anladı. Nitekim atını onlara doğru koşturdu fakat atı şiddetli bir şekilde tökezledi ve Suraka düştü. Suraka daha sonra Müslüman olmuştu, bizzat kendisi bu olayı şöyle anlatır: Amir bin Fuhayra Hz. Resulüllah'ın emrine göre güvence yazısı verip Suraka geri dönerken o anda Allah-u Teala Suraka'nın gelecek durumunu Hz. Resulüllah'a (sav) gösterdi. Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurdu: Suraka! Ellerin Kısra'nın bilezikleri olduğunda ne durumda olacaksın? Suraka hayret içinde kalıp, İran Kısra'sı Hürmüz Şahnişah mı? Dedi. Peygamber Efendimiz (sav), evet, dedi. Peygamber Efendimizin bu gaybî haberi yaklaşık 16-17 sene sonra kelimesi kelimesine gerçekleşti. Suraka Müslüman olup Medine'ye geldi. İslam'ın artmakta olan yüceliğini görüp İranlılar Müslümanlara saldırmaya başladı ve İslam'ı yok etmek şöyle dursun kendileri Müslümanlar karşısında ezildiler. Kısra'nın merkezini, İslam ordularının atlarının ayakları çiğnedi ve İran'ın hazineleri Müslümanların eline geçti. O hazineler arasında, Kısra'nın İran geleneklerine göre tahtta otururken takındığı bilezikler de vardı. Mallar ve ganimetler getirilip Hz. Ömer'in (ra) önüne konulduğunda Kısra'nın bileziklerini gördü ve Allah'ın kudreti gözlerinin önünde canlandı. Suraka'yı çağırın, dedi ve Suraka'ya Kısra'nın bileziklerini ellerine tak, buyurdu. Suraka, Ey Allah'ın Resulü'nün Halifesi! Altın takınmak Müslüman erkeklere yasaktır, dedi. Hz. Ömer (ra) şöyle buyurdu: Allah-u Teala Hz. Muhammed Resulüllah'a (sav) senin ellerinde altın bilezikler olduğunu göstermişti. Sen ya bunları giyeceksin ya da seni cezalandıracağım. Suraka, bilezikleri koluna taktı ve Müslümanlar bu şanlı gaybi haberin gerçekleştiğine kendi gözleriyle şahit oldular.

Huzur-i Enver şöyle dedi: Amir bin Fuhayra hicret edip Medine'ye geldiğinde, o, Hz. Ebubekir ve Hz. Bilal hastalandılar. Peygamber Efendimiz (sav) dua etti ve onlar iyileştiler. Hz. Aişe (ra) onu ziyaret etmek için Hz. Resulullah'tan (sav) izin istediğinde Peygamber Efendimiz izin verdi. Sonra o, Hz. Resulullah'ın (sav) yanına geldi ve ona ashabın halini ve düşüncelerini ilettiler. Peygamber Efendimiz gökyüzüne baktı ve şöyle dua etti:

Allah'ım bize Medine'yi sevdin. Tıpkı Mekke'yi sevdiğimiz gibi, hatta fazlasıyla! Allah'ım onun havasını sıhhatli kıl. Bizim için burayı bereketli eyle ve onun vebasını bizden uzaklaştır.

Hiz. Amir bin Fuhayra Birr-i Mauna olayında şehit olmuştu. Hiz. Muslih Mevud (ra) Hz. Amir bin Fuhayra'nın şehit oluşundan bahsederek şöyle der: İslam kılıç gücüyle galip gelmedi, tersine İslam yüce öğretisi ile muzaffer oldu. Onun talimatı kalplere girerdi ve ahlakta çok yüce değişiklikler meydana getirirdi. Bir sahabe şöyle der: Benim Müslüman olmamın tek sebebi şu oldu ki hainlik yaparak Müslümanların yetmiş Kuran muallimini şehit eden kavimde ben misafir olarak bulunuyordum. Şehit edilenlerden geriye sadece bir sahabe kalmıştı, adı Amir bin Fuhayra idi. Birçok insan birleşerek onu yakaladılar ve birisi mızrağı şiddetli bir şekilde onun göğsüne sapladı. Mızrak girdiği anda onun ağzından gayri ihtiyari şu cümle çıktı: Kabe'nin Rabbine andolsun ki ben başarıya ulaştım. Ben onun ağzından bu cümleyi duyunca hayret ettim ve dedim ki bu adam akrabalarından uzak, karısından çocuklarından uzak, bu kadar büyük bir belanın içinde ve mızrak göğsüne saplanmış, fakat onun ölürken söylediği sadece, Kabe'nin Rabbine andolsun ki ben başarıya ulaştım, oldu. Bunun benim üzerimde o kadar etkisi oldu ki, bu insanların merkezine gidip bakacağıma ve dinlerini inceleyeceğime dair kesin karar verdim. Nitekim ben Medine'ye vardım ve Müslüman oldum.

Hiz. Muslih Mevud (ra) şöyle buyurur: Ashab-ı Kiram savaşlarda şehit olmayı saadet ve mutluluk vesilesi sayarlardı. Eğer savaşlarda sıkıntıya uğrarlarsa onu sıkıntı değil rahatlık kabul ederlerdi. Huzur-i Enver şöyle dedi: Velhasıl bu insanlar çok bahtiyar insanlardır, özellikle de Amir bin Fuhayra. Kendisi Hz. Ebubekir'e (ra), Hz. Resulullah'a (sav) da hizmet etme fırsatı buldu ve onlarla birlikte hicret etme saadetine de erdi. Bunlar vefa dağları idi, her durumda vefa gösterdiler. Allah-u Teala onların derecelerini daima yükseltsin. Amin.